RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 78.284 van 21 januari 1999
in de zaak A. 53.289/VII-12.099.

In zake : 1. Bart VERHAEGHE,
2. Kaat CARRON,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat E. VAN DER MUSSELE,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Justitiestraat 18 A

tegen :

1. de gemeente ESSEN,
die woonplaats kiest bij
Advocaat H. DIERCKXSENS,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Britselei 35/1,
2. de bestendige deputatie van de provincieraad van ANTWERPEN,
die woonplaats kiest bij
Advocaten M. VAN PASSEL en C. SERVAIS,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Frankrijklei 146.

tussenkomende partij :

Marleen STEVENS,
die woonplaats kiest bij
Advocaat A. PEETERS,
kantoor houdende te KALMTHOUT,
Vogelzangstraat 31.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Bart VERHAEGHE en Kaat CARRON op 14 augustus 1993 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 27 mei 1993, waarbij hun beroep tegen het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Essen van 28 december 1992, houdende toekenning aan Marleen STEVENS van een milieuvergunning voor de exploitatie van een konijnenfokkerij aan de Bontstraat te Essen, niet ontvankelijk wordt verklaard;

Gelet op het arrest nr. 44.953 van 18 november 1993 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 23 februari 1994;

Gelet op de beschikking van 7 maart 1994 die de tussenkomst van Marleen STEVENS toelaat;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de beschikking van 26 mei 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de tweede verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 17 september 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 november 1998;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. VAN DE VYVER die, loco Advocaat E. VAN DER MUSSELE verschijnt voor verzoekers, van Advocaat H. DIERCKXSENS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, van Advocaat G. SZABO die, loco Advocaten M. VAN PASSEL en C. SERVAIS verschijnt voor de tweede verwerende partij, en van Advocaat G. MARTYN die, loco Advocaat A. PEETERS verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. <u>De gegevens van de zaak</u>.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 28 december 1992 verleent het college van burgemeester en schepenen te Essen aan Marleen STEVENS een milieuvergunning voor de exploitatie van een konijnenfokkerij (konijnenstal, 550 voedsterplaatsen, afmestplaatsen voor gespeende konijnen, mestopslag, stookolie en elektrische installatie). De vergunningstermijn loopt tot 2012.

1.2. Met een schrijven van 6 januari 1993 brengt het gemeentebestuur van Essen verzoekers op de hoogte van de beslissing van 28 december 1992 houdende toekenning van een milieuvergunning aan Marleen STEVENS.

1.3. Met een aangetekend schrijven van 1 februari 1993 komt de raadsman van verzoekers bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen in beroep tegen de verleende milieuvergunning.

In bijlage I.3.b bij hun bezwaarschrift voegen zij als bewijs van betaling van de dossiertaks een ontvangstbewijs dat betrekking heeft op de ontvangst, door een ambtenaar van de gemeente Essen, van 250 frank dossiertaks.

In een brief van 11 januari 1993, uitgaande van een afgevaardigde van het gemeentebestuur en gericht aan de echtgenoten VERHAEGHE-CARRON, staat te lezen wat volgt :

> "Naar aanleiding van Uw beroepsschrift tegen de beslissing van het Schepencollege, betreffende het dossier -STEVENS- dient in toepassing van art. 49 §2 van het Vlarem 1, een bewijs van betaling van de dossiertaks gevoegd.
> U gelieve in bijgaand een kopij van de storting te willen vinden, dat bij het beroepsschrift dient te worden gevoegd".

In bijlage bij de brief van 11 januari 1993 steekt een stortingsbewijs van 12 januari 1993. Uit dat bewijs blijkt dat de opdrachtgever voor de storting het gemeentebestuur van Essen is, dat 250 frank werd gestort, dat de storting gebeurde onder mededeling "doorstorting VERHAEGHE-CAZZON/zie brief 11.1" en dat de storting werd verricht op het nummer 091-2206066-24, dit is het nummer van het Fonds voor Preventie en Sanering inzake Leefmilieu en Natuur (het zgn. MINA-fonds).

1.4. Met een aangetekend schrijven van 11 februari 1993 laat de gemachtigde ambtenaar namens de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen aan de raadsman van verzoekers weten dat het ingediende beroep "ontvankelijk en volledig" is.

1.5. Op 27 mei 1993 wordt de thans bestreden beslissing genomen.

Het beroep wordt onontvankelijk verklaard op grond van volgende motivering :

> "(...)
> Overwegende dat bij het ingediende beroepsschrift enkel een bewijs van betaling van 250 fr. aan raadsman VAN DER MUSSELE werd bijgevoegd; dat dit geen bewijs van betaling van dossiertaks is, conform art. 49 §2 van Vlarem I; dat derhalve het beroepsschrift van rechtswege onontvankelijk is, conform art. 2 §3 van het Besluit van de Vlaamse Executieve houdende aanwijzing van de bevoegde ambtenaren en vaststelling van nadere regels met betrekking tot de dossiertaks bedoeld in art. 19bis van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning;
> (...)";

2. <u>De ontvankelijkheid van het beroep</u>.

2.1. Overwegende dat de eerste verwerende partij terecht opwerpt dat het verzoekschrift, in zoverre verzoekers dat mede richten tegen de gemachtigde ambtenaar voor stedenbouw, onontvankelijk is daar de bestreden beslissing niet uitgaat van deze ambtenaar;

2.2. Overwegende dat ambtshalve wordt vastgesteld dat het beroep eveneens onontvankelijk is in zoverre het gericht is tegen het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Essen, daar het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 27 mei 1993 in de plaats is gekomen van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van 28 december 1992;

2.3.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij van oordeel is dat verzoekers geen voordeel kunnen halen uit de vernietiging van de bestreden beslissing; dat zij daartoe volgende argumentatie aanbrengen :

Indien het administratief beroep van verzoekers "onontvankelijk" is en de Raad van State de bestreden beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen "vernietigt" brengt dit voor

verzoekers geen enkel voordeel mee aangezien het besluit van het schepencollege van Essen houdende verlening van de milieuvergunning gewoon verder blijft bestaan.

Indien het administratief beroep wel ontvankelijk ware geweest, en de bestreden beslissing van de bestendige deputatie wordt vernietigd, is er een besluit van het schepencollege waartegen beroep werd aangetekend, doch een tijdige beslissing van de bestendige deputatie ontbreekt alsdan. Dit impliceert dat in toepassing van artikel 50, 5˚, van Vlarem I, een stilzwijgende milieuvergunning werd verkregen;

2.3.2. Overwegende dat verzoekers in hun memorie van wederantwoord doen gelden dat hun belang er in bestaat dat na de vernietiging van de "onontvankelijkheidsbeslissing" de bestendige deputatie zich zal moeten uitspreken over de grond van de zaak;

2.3.3. Overwegende dat, indien de Raad van State overgaat tot de vernietiging van de bestreden beslissing, de bestendige deputatie een nieuwe beslissing zal dienen te nemen waarbij de ontvankelijkheid van verzoekers administratief beroep opnieuw zal worden beoordeeld, rekening houdend met de motieven en het dictum van het vernietigingsarrest; dat de bestendige deputatie dan ofwel opnieuw tot de bevinding kan komen dat het administratief beroep onontvankelijk is, weze het dit keer op basis van wettige en afdoende motieven, ofwel dat zij kan besluiten tot de ontvankelijkheid van het administratief beroep, en dat zij alsdan uitspraak zal doen over de grond van de zaak; dat verzoekers er belang bij hebben dat de ontvankelijkheid van hun administratief beroep na een annulatiearrest opnieuw wordt onderzocht, al was het maar omdat dan de kans bestaat dat hun beroep ontvankelijk en eventueel gegrond wordt bevonden; dat het argument van de verwerende partij als zou de tussenkomende partij in toepassing van artikel 50, 5˚, van Vlarem I geacht moeten worden over een stilzwijgende

vergunning te beschikken niet opgaat daar de beroepsinstantie na een vernietigingsarrest opnieuw over de volle beslissingstermijn beschikt om een nieuwe beslissing te nemen; dat bovendien de verwerende partij er aan voorbijgaat dat de onderhavige zaak niet kan worden ondergebracht in één van de in artikel 25 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (milieuvergunningsdecreet) geregelde gevallen waarbij de overschrijding van de beslissingstermijn leidt tot een stilzwijgende vergunning;

2.4.1. Overwegende dat de tussenkomende partij betoogt dat verzoekers geen belang hebben bij hun beroep, nu hun gebouw gelegen is op meer dan 100 meter van de plaats waar de konijnenkwekerij moet komen; dat, voorts, zij doet gelden dat verzoekers' pand gelegen is in een agrarisch gebied dat niet bestemd is voor residentiële bewoning, dat "diegene die met overtreding van de wet een bepaald gebied gebruikt op een wijze die niet in overeenstemming is met de bestemming van het gewestplan, (...) uit dit onrechtmatig gebruik geen rechten (kan) putten om in hetzelfde gebied anderen die zich aldaar willen vestigen voor een bedrijvigheid overeenkomstig de zonering, die rechten te doen ontzeggen", dat waar verzoekers geen landbouwers zijn zij derhalve niet van het vereiste geoorloofd en wettig belang doen blijken;

2.4.2. Overwegende dat uit de neergelegde stukken blijkt dat verzoekers' woning op ongeveer 100 meter is gelegen van de geplande konijnenkwekerij; dat gelet op die afstand, het niet uitgesloten is dat verzoekers hinder kunnen ondervinden van de exploitatie ervan; dat, voorts, uit het louter gegeven dat verzoekers -die het huis bij authentieke akte van 21 november 1989 hebben aangekocht- geen landbouwers zijn, niet kan worden besloten dat zij niet van het vereiste geoorloofd en wettig belang doen blijken; dat het overigens niet

uitgesloten is dat de betrokken woning er reeds stond vooraleer het gewestplan in voege is getreden; dat bovendien de bouwvergunning ervan niet blijkt te zijn aangevochten, zodat de wettigheid ervan thans niet meer in vraag kan worden gesteld; dat de exceptie niet opgaat;

3. <u>De gegrondheid van het beroep</u>.

3.1. Overwegende dat verzoekers in hun eerste middel aanvoeren dat de in het besluit opgenomen motivering onjuist is; dat zij doen gelden dat een bewijs van betaling van 250 frank dossiertaks werd gevoegd bij het aan de bestendige deputatie gericht beroepschrift, en dat dit betalingsbewijs werd opgemaakt door een gemeentebeambte en voor voldaan werd getekend op 9 januari 1993, dat zij naderhand een copie van de overschrijving van 250 frank vanwege de gemeente Essen aan AMINAL kregen, doch dat dit document niet was afgestempeld door de bankinstelling, dat juist het ontbreken van die stempel hen er toe heeft aangezet het ontvangstbewijs dat zij verkregen van de gemeente Essen bij hun beroepschrift te voegen, dat hoe dan ook in het dossier dus een bewijs van de betaling van de dossiertaks was gevoegd, dat daaruit meteen blijkt dat artikel 49, § 2, van Vlarem I, artikel 19bis van het milieuvergunningsdecreet en artikel 2, § 3, van het besluit van de Vlaamse Executieve van 24 juli 1991 houdende aanwijzing van de bevoegde ambtenaren en vaststelling van nadere regels met betrekking tot de dossiertaks bedoeld in artikel 19bis van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, niet geschonden zijn; dat verzoekers in dat verband inzonderheid aanstippen dat geen van deze bepalingen voorschrijft door welke overheid het betalingsbewijs moet worden afgeleverd noch hoe het dient te zijn opgesteld;

3.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij benadrukt dat het bijgevoegde betalingsbewijs van de dossiertaks geen bewijs was conform artikel 49, § 2, van Vlarem I, daar het een voorgedrukt ontvangstbewijs was, zonder vermelding van de ontvanger en met een onleesbare handtekening en een stempel van verzoekers raadsman, dat uit het voorgelegde document niet met zekerheid kon worden afgeleid dat de betaling aan de juiste administratie was gebeurd, dat nochtans artikel 19bis, § 1, van het milieuvergunningsdecreet duidelijk voorschrijft dat de opbrengst van de dossiertaks rechtstreeks en integraal in het Fonds voor Preventie en Sanering inzake Leefmilieu en Natuur moet worden gestort, dat artikel 1, § 1, van het besluit van de Vlaamse Executieve van 24 juli 1991 bepaalt welke ambtenaren belast zijn met de inning van de dossiertaks, dat § 2 van hetzelfde artikel stelt dat de belastingplichtige de dossiertaks moet storten op rekening van evengenoemd fonds en dat krachtens artikel 2, § 3, bij niet tijdige betaling van de dossiertaks of het niet bijvoegen van het bewijs van betaling van de dossiertaks het beroep bedoeld bij artikel 19bis van het milieuvergunningsdecreet van rechtswege onontvankelijk is;

3.3. Overwegende dat verzoekers in hun memorie van wederantwoord beklemtonen dat bij het beroepschrift een bewijs van betaling was gevoegd, afkomstig van de bevoegde ambtenaar van de gemeente en niet van de raadsman van verzoekers en dat tevens is gebleken dat de som wel degelijk de juiste bestemming heeft gekregen; dat zij nog betogen dat de beslissing tot onontvankelijkheid van hun beroep een onwettige sanctie is, hetgeen blijkt uit de latere wijziging van de wetgeving met betrekking tot artikel 19bis, § 4, van het milieuvergunningsdecreet;

3.4. Overwegende dat de tussenkomende partij doet gelden dat het besluit van de Vlaamse Executieve van

24 juli 1991 in artikel 1, § 2, stelt dat de dossiertaks door de belastingplichtige gestort moet worden op de rekening van het Fonds voor Preventie en Sanering inzake Leefmilieu en Natuur, en dat artikel 2, § 3, formeel stelt dat het niet bijvoegen van dit bewijs van betaling van de dossiertaks bij het beroepschrift van rechtswege de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg heeft, dat de bestendige deputatie verplicht was dit besluit toe te passen bij gebrek aan bij het beroepschrift gevoegd bewijs van storting van 250 frank aan het hogergenoemde fonds, zodat het beroep van rechtswege onontvankelijk was;

3.5.1. Overwegende dat noch het milieuvergunnings-decreet zoals het gold ten tijde van de bestreden beslissing, noch Vlarem I een sanctie voorschreef indien geen bewijs van betaling van de dossiertaks of een niet conform betalingsbewijs bij het beroepschrift was gevoegd; dat blijkens de sub 1.5. geciteerde overweging als grond voor de sanctie van niet-ontvankelijkheid wordt gewezen naar artikel 2, § 3, van het besluit van de Vlaamse Executieve van 24 juli 1991 houdende aanwijzing van de bevoegde ambtenaren en vaststelling van nadere regels met betrekking tot de dossiertaks bedoeld in artikel 19bis van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning; dat die bepaling in volgende sanctie voorziet :

> "De niet-tijdige betaling van de overeenkomstig artikel 19bis van het voormelde decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning verschuldigde dossiertaks en/of het niet bijvoegen van het bewijs van betaling van bedoelde dossiertaks bij de milieu-vergunningsaanvraag of het beroepschrift bedoeld in het besluit van de Vlaamse Executieve van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de Milieuvergunning heeft van rechtswege de onontvankelijkheid van de in artikel 19bis van het voormelde decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning bedoelde milieuvergunningsaanvragen respectievelijk beroepen tot gevolg";

3.5.2. Overwegende, daargelaten de vraag of het opleggen van voornoemde sanctie wel een rechtsgrond vindt in het milieuvergunningsdecreet zoals het gold ten tijde van de bestreden beslissing, dat wordt vastgesteld dat voornoemd besluit van 24 juli 1991 niet werd voorgelegd aan het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State onder inroeping van de hoogdringendheid, terwijl dat besluit pas op 4 maart 1992, dit is bijna acht maanden na de ondertekening ervan, in het Belgisch Staatsblad werd gepubliceerd; dat die lange termijn tussen de ondertekening van het besluit en de publicatie ervan in het Belgisch Staatsblad niet verenigbaar is met het begrip hoogdringendheid; dat dienvolgens, gelet op artikel 159 van de Grondwet, het besluit van 24 juli 1991 buiten toepassing moet worden gelaten; dat om die reden alleen reeds het beroep van verzoekers ten onrechte onontvankelijk werd verklaard wegens de niet voorlegging van een "conform art. 49 § 2 van Vlarem I" betalingsbewijs van de dossiertaks; dat dienvolgens niet moet worden onderzocht of het door verzoekers bij hun beroepschrift gevoegd betalingsbewijs van de dossiertaks wel als rechtsgeldig te beschouwen is; dat het middel in de aangegeven mate gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 27 mei 1993, waarbij het beroep van Bart VERHAEGHE en Kaat CARRON tegen het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Essen van 28 december 1992, houdende toekenning aan Marleen STEVENS van een milieuvergunning voor de exploitatie van een konijnenfokkerij aan de Bontstraat te Essen, niet ontvankelijk wordt verklaard.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op achtduizend frank, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op drieduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenentwintig januari 1900 negenennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. WIJNANTS. **M.-R. BRACKE.**